

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Cdo/204/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8210203715                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.11.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Machyniak           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:8210203715.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BARDBYT, s. r. o., so sídlom v Bardejove, Moyzesova 7, IČO: 36 476 633, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Jozefom Stašákom, advokátom so sídlom v Bardejove, Andraščíkova 3, proti žalovanému SPRÁVBYT, s. r. o., so sídlom v Bardejove, Hurbanova 18, IČO: 31 683 061, v dovolacom konaní zastúpenému doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom so sídlom v Košiciach, Južná trieda 1, o vydanie dokladov, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6C/121/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2018 sp. zn. 23Co/114/2017, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov rozsudkom z 19. mája 2017 č. k. 6C/121/2010 -283 zaviazal žalovaného odovzdať žalobcovi vyúčtovanie plnení spojených s užívaním bytu, vrátane dokladov, z ktorých vychádza vyúčtovanie plnení spojených s užívaním bytu každého vlastníka bytu v bytovom dome na ulici Ľ. XX v X. zapísaného v KN Okresného úradu X. na LV č. XXXX v k. ú. X. za kalendárne roky 2004 až 2010. Ďalej zaviazal žalovaného odovzdať žalobcovi výpisy z účtu (fond prevádzky údržby a opráv) č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN U. XXXX XXXX XXXXX XXXX XXXX vedený v L. X. H. U., V. XX, Ž., za kalendárne roky 2004 až 2016, výpisy z účtu (fond plnení) č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN U. XXXX XX XXX XXXX XXXX vedený vo P. H. U., T. B. X, X., za kalendárne roky 2005 až 2016 a výpisy z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX IBAN U. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený vo P. H. s., T. B. X, X. týkajúce sa len finančných prostriedkov vlastníkov bytov v bytovom dome na ulici Ľ. XX v X., zapísaného v KN Okresného úradu Bardejov na LV č. XXXX v k. ú. X. za kalendárne roky 2004 až 2016 a rozhodol o náhrade trov konania. Za základ svojho rozhodnutia vzal zistenia, že žalobca bol počas obdobia od 1. 1. 2005 do 30. 12. 2010 správcom bytového domu W., hoci činnosť fakticky nevykonával a táto bola realizovaná žalovaným, že žalovaný sa bránil odovzdaniu výkonu správy aj napriek výslovnej vôli vlastníkov bytov, že neodovzdal správu novému správcovi (žalobcovi) a že za kalendárne roky 2004 až 2010 realizoval vyúčtovania plnení

spojených s užívaním bytu. Vychádzal z názoru, že správca je na základe zákona a zmluvy o výkone správy povinný vykonávať všetky potrebné úkony a teda, že je oprávnený podať na súde vlastným menom žalobu o vydanie písomných dokladov, ktoré súvisia so správou domu. Žalobcom požadované vyúčtovania sú doklady preukazujúce poskytovanie plnení a vyúčtovania týchto plnení vlastníkov bytov, ktoré nový správca potrebuje, aby vlastníci bytov mali transparentný prehľad o realizovaných plneniach. Povinnosť žalovaného vydať tieto doklady vyplýva z ustanovenia § 8a ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Námitku žalovaného, že vyúčtovania nemá považovať za nedôvodnú, keďže správca vyúčtovania sám vyhotovuje a pre účely výkonu správy sú nevyhnutné. Neobstojí ani jeho námietka týkajúca sa dĺžky obdobia, za ktoré žalobca požaduje výpisy z účtov. Na uvedené účty boli totiž preukázateľne vlastními bytov bytového domu K/4 poukazované finančné prostriedky, a to aj v období po roku 2010. Výpisy z účtov v bodoch 2 a 3 výroku rozsudku sú účtami vlastníkov bytov a preto nemožno mať pochybnosti, že povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 8a ods. 2 sa vzťahuje aj na tieto písomnosti. Pokiaľ ide o výpis z účtu uvedený pod bodom 4 rozsudku, z petitu je zrejmé, že výpisy sa majú týkať výlučne tých prostriedkov, ktoré tam boli poukazované vlastními bytov. Za nedôvodnú považoval aj žalovaným vznesenú námietku premlčania, lebo premlčaniu podliehajú len majetkové práva.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. júna 2018 sp. zn. 23Co/114/2017 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vo veci správne rozhodol. Z dôvodov jeho rozsudku je zrejmé na akých skutkových a právnych záveroch založil svoje rozhodnutie a preto ide o rozhodnutie, ktoré je plne preskúmateľné. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že listiny, ktoré má vydať žalobcovi neexistujú, bolo na ňom, aby označil konkrétny spôsob ich likvidácie alebo skartovania a predložil o tom dôkazy. Keďže žalovaný v konaní žiadne dôkazy svedčiace o pravdivosti jeho tvrdení nepredložil, je odôvodnený záver súdu prvej inštancie o potrebe uložiť žalovanému povinnosť tieto dokumenty vydať. Za správny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že od 1. 1. 2005 je správcom bytového domu žalobca. Aj keď právne žalovaný správcom bytového domu nebol, ale fakticky správu vykonával, možno mu uložiť povinnosť vydať doklady súvisiace so správou bytového domu; týmto sa len zosúladí skutkový a právny stav ohľadne výkonu správy domu. V konaní nebolo preukázané, že by sa viedol medzi stranami spor o tom, kto je správcom obytného bloku W.. Práve naopak, z predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia v tejto veci vyplýva, že základ nároku je daný. Pokiaľ ide o uloženie povinnosti predložiť výpisy z účtov, nie je potrebné, aby účet ako taký existoval. Pokiaľ ide o uloženie povinnosti žalovanému predložiť výpis jeho vlastného účtu, správne súd prvej inštancie argumentoval, že tieto výpisy sa týkajú len finančných prostriedkov poukázaných na tento účet vlastními bytov, keď z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že niektoré preddavky vlastníkov skončili na tomto účte. Žalovanému sa teda neukladá predložiť iné obraty na tomto účte a preto nemôže dôjsť k porušeniu obchodného tajomstva. Napokon, súd prvej inštancie správne rozhodol len o nároku na náhradu trov konania. Otázkou účelnosti jednotlivých trov sa súd prvej inštancie bude zaoberať až pri ich vyčíslení. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. V dovolaní uviedol, že ho podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a že dovolanie je prípustné podľa § 421 C. s. p. Mal za to, že konajúce súdy situáciu nesprávne vyhodnotili (v ich hodnoteniach je vidieť prvok prekvapivosti a arbitrárnosti) a že odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky zásadnej, hrubej a podstatnej vady. Odvolací súd sa v dôvodoch vôbec nevysporiadal s neexistenciou dokladov a listín, ktoré žalobca požadoval vydať. Nedostatok argumentov alebo žiadne argumenty treba považovať za arbitrárne rozhodovanie súdov. V tejto súvislosti odkázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. Za zásadnú v tomto konaní považoval otázku neexistencie písomných dokumentov ku dňu rozhodovania súdu. Uviedol, že pri posudzovaní dôkazného bremena treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, podľa ktorej neexistencia niečoho majúca trvalý charakter sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho totiž nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 21/2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.

zn. 6 Cdo 81/2010). Napriek tomu odvolací súd v dôvodoch rozsudku konštatoval, že žalovaný dokumenty, ktoré sú predmetom sporu, musel mať k dispozícii a že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že uvedené doklady nemá. Tieto závery krajského a okresného súdu sú popretím negatívnej dôkaznej teórie a zároveň aj popretím doterajšej judikatúry a rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR a aj Ústavného súdu SR. V tomto zmysle došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Okrem iného uviedol, že vo všetkých sporoch, ktoré sa ohľadne bloku W. vedú, opakovane konštatoval, že predmetnými listinami nedisponujú, lebo boli riadne a zákonným spôsobom zlikvidované alebo zoskartované v súlade s vnútornými predpismi žalovaného. Vytýkal súdu, že je povinný poznať právnu úpravu skartácie (zákon č. 395/2002 Z. z.) ako aj lehoty takéhoto postupu. Poukazoval na to, že samotné súdy predbežným opatrením v apríli 2012 rozhodli o zákaze vykonávať akékoľvek činnosti ako správcu bytového domu W., vrátane vytvárania dokladov a dokumentov. Napokon uviedol, že konajúce súdy porušili aj jeho právo na spravodlivý proces, keď nevykonali ním navrhnuté dôkazy na doplnenie dokazovania a nerešpektovali jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Navrhol preto rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že celý spor vznikol z dôvodu, že žalovaný si pri skončení správy bytového domu W. nesplnil zákonné povinnosti uvedené v § 8a ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. Podľa žalobcu odvolací súd správne zistil skutkový stav, použil správnu právnu normu, ktorú aj aplikoval v súlade s jej zmyslom a účelom. Argumentácia žalovaného je zavádzajúca s evidentnou snahou sústrediť pozornosť dovolacieho súdu na riešenie nepodstatných právnych otázok. Dovolacie dôvody nie sú žalovaným vymedzené spôsobom ako vyžaduje Civilný sporový poriadok. Žalovaný uvádza judikatúru súdov a i mnoho právnych otázok len vo všeobecnej rovine. Je toho názoru, že odvolací súd sa neodklonil od ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít a riadne sa vypořiadal aj s námietkou žalovaného o údajnej neexistencii požadovaných dokladov. Dovoláním napadnutý rozsudok považuje preto za dostatočne odôvodnený, ktorý nevykazuje znaky arbitrárnosti. Navrhol preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f) C. s. p. odmietnuť alebo v súlade s § 451 ods. 1 C. s. p. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Na odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 viackrát (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

8. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania.

Oproti úprave účinnej pred týmto dňom ide ďalej v tom zmysle, že nevyžaduje len to, aby bol dovolateľ [fyzická osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie (poznámka dovolacieho súdu: ďalší text tohto uznesenia sa týka takéhoto dovolateľa)] zastúpený advokátom, ale aj to, aby už podané dovolanie bolo spísané advokátom (§ 429 ods. 1 veta druhá C. s. p.). Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

9. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania zrejmé, že dovolateľ výslovne uplatňuje len dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. a pokiaľ ide o prípustnosť dovolania uviedol, že je prípustné podľa § 421 C. s. p.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

12. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

13. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.).

15. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

16. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p.

17. Pokiaľ ide o požiadavku vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu, treba uviesť, že právnym posúdením veci je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením dôkazov. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

18. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je, že dovolateľ uvedie, ktorý z dôvodov prípustnosti dovolania uvedených v citovanom zákonnom ustanovení uplatňuje a označí právnu otázku, ktorú podľa neho odvolací súd

riešil nesprávne. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa písm. a), resp. písm. c) citovaného zákonného ustanovenia je zároveň jeho povinnosťou špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd pri riešení tejto právnej otázky odklonil, resp. označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je dovolateľom nastolená právna otázka rozhodovaná rozdielne (porovnaj R 83/2018). Inak odvolací súd nemá totiž možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie prípustné.

19. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní síce uviedol, že dovolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no pokiaľ argumentuje tým, že konajúce súdy situáciu nesprávne vyhodnotili (v ich hodnoteniach je vidieť prvok prekvapivosti a arbitrárnosti), že odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky zásadnej, hrubej a podstatnej vady, že odvolací súd sa v dôvodoch vôbec nevysporiadal s neexistenciou dokladov a listín, ktoré žalobca požadoval vydať, že odvolací súd je povinný poznať právnu úpravu skartácie (zákon č. 395/2002 Z. z.) ako aj lehoty takéhoto postupu a že samotné súdy predbežným opatrením v apríli 2012 rozhodli o zákaze vykonávať akékoľvek činnosti ako správcu bytového domu W., vrátane vytvárania dokladov a dokumentov, ide len o polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu, jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. o jeho kritiku. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom, nie otázok týkajúcich sa odôvodnenia rozhodnutia, prípadne hodnotenia veci ako celku, otázky (ne)poznania právnej úpravy skartácie odvolacím súdom. Pokiaľ žalovaný namietá nesprávne posúdenie dôkazného bremena treba uviesť, že z jeho obsahu je síce zrejmé právne posúdenie, ktoré pokladá za nesprávne, avšak absentuje uvedenie, v čom konkrétne spočíva nesprávnosť právneho názoru odvolacieho súdu, podľa ktorého dôkazné bremeno dokázať neexistenciu žalobcom požadovaných dokumentov leží na žalovanom, keďže tento v základnom konaní (a aj v dovolaní) tvrdil, že sporné listiny zlikvidoval, resp. skartoval podľa vnútorného právneho predpisu platného v spoločnosti žalovaného. Podľa dovolacieho súdu len poukazovanie žalovaného na rešpektovanie tzv. negatívnej dôkaznej teórie a to vo všeobecnej rovine bez akejkoľvek konkrétnej väzby na prejednávanú vec, nespĺňa požiadavku vyplývajúcu z ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p. Rovnako ani odkaz na rozhodnutia ústavného a najvyššieho súdu bez uvedenia konkrétneho skutkového a právneho stavu v týchto veciach a následne ich súvis s prejednávanou vecou, nemožno považovať za vymedzenie spôsobom relevantným z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 2 C. s. p. Okrem toho dovolateľ neuviedol v dovolaní ani to, ktorý z dôvodov prípustnosti dovolania uvedených v citovanom zákonnom ustanovení uplatňuje. Dovolací súd tak nemal možnosť ani posúdiť splnenie osobitných podmienok uvedených v jednotlivých prípadoch, kedy je dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. prípustné.

20. Dovolací súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že dovolanie podané žalovaným pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa §§ 432 až 435 C. s. p., čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p.

21. Napokon, pokiaľ dovolateľ namietá v rámci ním uplatneného dovolacieho dôvodu aj porušenie jeho práva na spravodlivý proces treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (porovnaj R 24/2017).

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) a f) C. s. p.

23. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanému zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.